

Antje Monteiro:
'Ik kies nooit de
gemakkelijkste weg'

De schouder eronder!

Onlangs verscheen 100% Antje, de nieuwe Nederlandstalige
cd van Antje Monteiro (40). Margriet sprak met haar op
een oer-Nederlandse locatie over, verlies, toekomstromen
en vooral: geluk.

De Loosdrechtse Plassen liggen er vredig bij. De zon schijnt volop. Er staat een aangenaam briesje. Bootjes dobberen op het water.

Antje Monteiro zit op het terras van een chique restaurant te genieten van het weer en een salade met verse kreeft. Dit is inmiddels een plek geworden met dierbare herinneringen. Aan deze plas werd haar cd gepresenteerd, later vandaag zal hier de videoclip van haar nieuwe single worden opgenomen.

“Hé, wie hebben we daar,” klinkt het. “Antje!” Het is Mariska van Kolck, collega uit de musical- en tv-wereld.

Een innige begroeting volgt.

“Het gaat weer helemaal goed met je, hè meid,” zegt Mariska.

“Ja!” zegt Antje volmondig.

Sinds kort ligt Antjes nieuwe album in de winkel, *100% Antje*. En daarmee is een langgekoesterde

‘Ik ben eerlijker geworden. Vroeger was ik alleen aan het behagen, nu zeg ik sneller: ‘Ik vind dit niet leuk’

wens van haar in vervulling gekomen. Het is een héél persoonlijke plaat geworden, daar heeft ze bewust voor gekozen. Maar ook een heel gevarieerde. “Ik heb nauw met de tekstdschrijvers meegewerkt. Het is heel divers. Zo staat er een vrolijk liedje over mijn dochter op, dat wilde ik graag. Maar ook ballads en een disconummer. Ik heb veel energie en op een podium wil ik naast mooi zingen ook knallen.”

De teksten spreken voor zich. “Ik wilde dicht bij mezelf blijven. Ik ben maar een simpele vrouw en beslist niet hoogdravend. Het is direct en recht-doorzee. Want zo ben ik.”

Het liedje dat het best bij haar past is *Sterker dan Ooit*, vindt ze; het gaat erover hoe je je als alleenstaande vrouw sterk kunt voelen na tegenslagen. Antje kent die tegenslagen maar al te goed.

Als 26-jarige, nota bene in een periode waarin ze haar vader verloor, scheidde ze van haar Portugese man; hij kon hier niet aarden, zij daar niet. Einde verhaal. Ze behield zijn achternaam Monteiro en bleef met haar dochtertje Romy in Nederland achter. Hoewel ze zelf een carrière

moest opbouwen, stond de opvoeding van haar dochter op de eerste plaats. Het was een zware tijd, waarin ze ook nog eens op de planken stond met de succesvolle musical *Aïda*.

“Ik heb lang een schuldgevoel gehad,” zegt ze. “Door de week had ik een au pair om voor Romy te zorgen. Maar in het weekend nam ik haar mee, kon ze in de kleedkamer tv kijken. Zo waren we toch bij elkaar. Na *Aïda* heb ik bewust geen grote productie bij *Van den Ende* meer gedaan; ze werd tiener en ik wilde vaker bij haar zijn. Laatst vroeg ze: ‘Mama wanneer ga je weer een grote musical doen? Want ik vond *Aïda* de leukste periode uit mijn leven.’ En ik me maar schuldig voelen omdat ik er zo weinig was. Zij had het heel anders ervaren.”

Het geluk van Romy, die inmiddels zestien is, heeft altijd op de eerste plaats gestaan, zegt ze. Daardoor is ze ook anders relaties ingegaan. “Ik ben eerlijker geworden. Vroeger was ik alleen maar aan het behagen, nu zeg ik sneller: ‘Ik vind dit niet leuk, het is niet goed voor mij.’ Dat komt doordat ik mijn kind wil beschermen. Ik heb nu zes jaar dezelfde vriend en gelukkig klikt het goed tussen hen. Haar welzijn staat bij mij altijd vooraan. Ik ben ondergeschikt aan haar geluk en kan me goed wegcijferen. Maar ik ben geen weke moeder, hoor. Ik ben ontzettend streng voor haar. Ze roept altijd: ‘Je bent de strengste moeder van allemaal.’”

Anders dan de anderen

Antje werd geboren als Antje Johanna Maria Isabella Truggelaar en groeide op in een woonwagen bij het Utrechtse bos Amelisweerd. Ze woont er nog steeds, zij het dat ze op de plek waar de wagen stond een mooi huis heeft laten bouwen. De rest van de familie woont er ook, behalve haar oudste broer die naar Engeland is verhuisd. Ze zijn ‘reizigers’; het woord ‘kampers’ vindt ze iets negatiefs hebben. Eens een reiziger, altijd een reiziger. Het maakte haar al vroeg bewust van het feit dat ze anders waren.

“Je wordt in twee werelden opgevoed,” zegt ze. “Ons werd niet geleerd om jezelf voor te stellen en een hand te geven als je ergens komt. Want bij ons kent iedereen elkaar, dus dat is niet nodig. Als ik bij ‘gewone’ mensen thuis kwam, wist ik nooit wat te doen. Maar ik heb er een groot aanpassingsvermogen door ontwikkeld. Ook omdat ik wél naar school ging. Daardoor was ik namelijk

ook in het reizigerswereldje anders, want mijn nichtjes gingen niet.”

Haar klasgenoten dachten dat ze héél arm waren omdat ze zo woonden. “Mijn beste vriendin Pientje snapte er helemaal niets van. Zij woonde in een echt huis en haar ouders waren best arm. Wij woonden in een wagen en er was altijd geld. Hoe kon dat nu? Dat is dus echt een misvatting. De reizigerswereld is juist heel materialistisch. Het is heel belangrijk hoe je eruitziet en in wat voor auto je rijdt.”

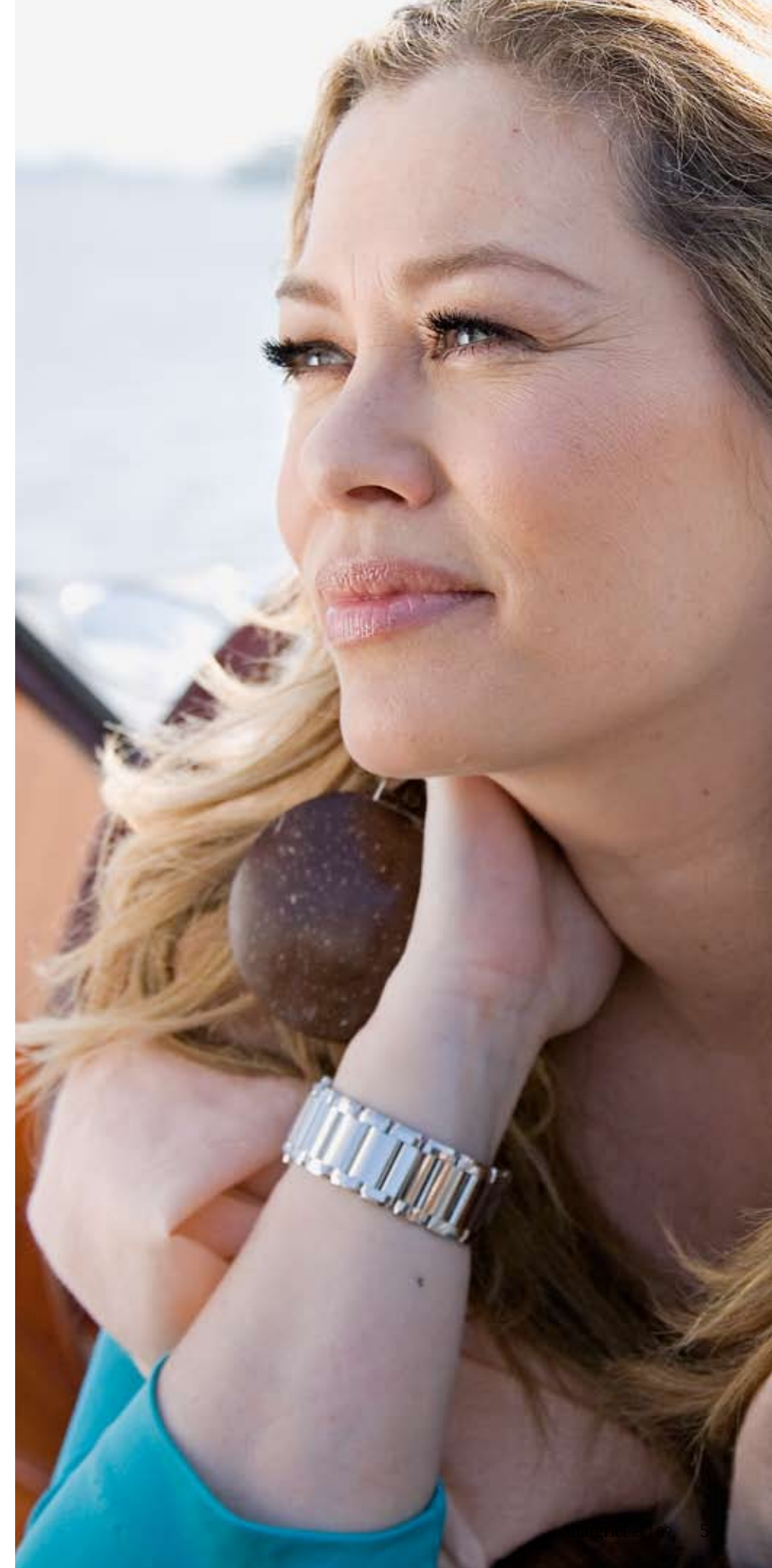
Behalve dat ze ‘anders’ was dan de kinderen op school en veel familieleden, voelde ze zich ook anders dan haar oudere broers Wim en Roland en zus Marina. “Zij waren van het huisje-boompje-beestje. Ik absoluut niet. Ik moest met een Portugees trouwen. Ik wilde geen vaste baan, maar de muziek in. En ik ben heel chaotisch. Maar anderzijds ben ik ook heel streng voor mezelf en gedisciplineerd. En ik ben directer; ik zeg meteen wat ik vind. De anderen praten nergens over.”

Haar broers waren beschermend voor haar. “Ik heb eens een vriendje gehad dat me sloeg. Dat heb ik mijn broers nooit durven vertellen; dan zouden ze hem in elkaar slaan. Straks komen ze daardoor in de gevangenis, dacht ik. Toen vond ik die bescherming heel fijn. Maar nu doen ze het soms nog. Ik ben net veertig geworden, ik ben niet meer klein. Maar in de ogen van mijn broers blijf ik hun kleine zusje. Ik merk dat ze het er soms moeilijk mee hebben dat ik een uitgesproken eigen mening heb.”

Omdat ze de jongste was, waren ook haar ouders strenger voor haar. “Mijn zus mocht als veertienjarige alleen met vriendinnen naar de stad. Ik dacht: dat mag ik ook als ik veertien ben. Niet dus. Ik mocht niets. En als ik al naar de stad mocht, ging Marina mee. Gingen we samen naar de kermis. Ik was een beetje een flirt, liep op hoge hakken en droeg lippenstift. Zei ze: ‘Ik vind dat zo lelijk, die hoge hakken.’ Ik was gewoon vlotter. Ik werd ook aangetrokken door die showbizz. Lekker dansen, modeshows lopen. Al had ik nog geen droom. Ik dacht dat ik gewoon zou trouwen en vijf kinderen zou krijgen; in mijn familie word je zo opgevoed.”

Sterke schouders

Ze werd toch artiest. Ze begon als danseres in het showballet van Penny de Jager, daarna zong

ze in verschillende groepen waarmee ze ook buiten Nederland furore maakte, zoals in Portugal waar ze de vader van Romy ontmoette. Inmiddels heeft Antje een prachtige carrière opgebouwd. Ze speelde in de musicals *There's No Business Like Show Business*, *Aïda* en *Cats*, was presentatrice van het KRO-programma *Het Gevoel Van...* en werd veel gevraagd als zangeres. Een platencontract kon niet uitblijven.

“De musicals en het presenteren kwamen onverwacht op mijn pad,” zegt ze. “Maar een album was echt mijn ding. Het is niet de gemakkelijkste weg, maar die kies ik nooit. Anders was ik ook niet met een Portugees getrouwd. Ik denk dat ik altijd uitdagingen zoek en het mag vooral niet saai worden. Ik heb wat dat betreft een dubbele persoonlijkheid. Marina had regelmaat in haar leven. Ze stond op tijd op, hing dan het beddengoed buiten en vertrok vervolgens naar haar vaste baan. Als ik dat zo zag vanuit mijn huis was ik best

‘Ik ben geen weke moeder. Romy roept altijd: ‘Je bent de strengste van allemaal!’”

jaloers. Maar ik wist ook: als ik zo zou leven, zou ik gek worden. Ik kan niet tegen elke dag hetzelfde. Al heeft Romy er natuurlijk wel voor gezorgd dat ik wat regelmatig leef.”

Ze praat in de verleden tijd over haar zus. Antje was al met de opnamen van haar plaat begonnen toen in augustus 2007 Marina plotseling overleed aan een hersenbloeding. Ze was pas 42 jaar oud. Opnieuw een groot verdriet. Over Marina gaat het liedje *Ineens* op haar cd. “Het gaat over de pijn en het verdriet dat ik nog elke dag voel. Het is nog zó kort geleden, we zijn nog bezig het een plekje te geven. Ieder op z’n eigen manier.” Marina, die ook gescheiden was en naast Antje woonde, liet drie kinderen achter: een tweeling van acht (beiden meisjes) en een dochter van veertien. De kinderen wilden heel duidelijk niet bij hun vader wonen en daarom besloot Antjes moeder in het huis naast haar te trekken en de zorg op zich nemen. Antje en haar broers staan hen financieel bij.

“Ik ben nu nog het enige meisje van het gezin,”

zegt Antje. “Ik kom uit een ouderwetse familie. Ik ga bijvoorbeeld naar de ouderavonden van Marina’s kinderen. Al dat soort dingen komen op mij neer, ik ben toch de vrouw. Dat is best zwaar. Maar ik ben ook mondiger dan de rest. Als er dingen moeten worden geregeld, klim ik in de telefoon. Het is nu eenmaal zo. En Marina had het ook voor mij gedaan. Ik doe het nog het meest voor die kleintjes. Het zijn zulke lieve kinderen. Voor mijn verjaardag op 12 april kreeg ik van Laura, de oudste, een kaartje: ‘Dank je wel voor alles wat je voor ons doet.’ Dat raakte me zó. Het is belangrijk dat zij het kunnen verwerken en er geestelijk gezond overheen komen.” Ze heeft er veel bewondering voor hoe haar moeder met de dood van haar zus omgaat. “Ze is heel realistisch, dat kende ik niet van haar. Haar houding is: het is gebeurd, je kunt er niets aan veranderen. We gaan door. Ze zat in een rolstoel toen het gebeurde, ze had een hernia. Na drie weken stond ze gewoon op, weg hernia. Ze pakte haar spullen, liet alles achter en trok in Marina’s huis. Ik heb haar in de anderhalf jaar die zijn verstreken nog nooit horen klagen. Natuurlijk heeft ze haar verdrietige momenten, maar ze laat het niet aan ons merken. Dat doe ik ook niet. Huilen doe ik onder de douche. De schouders moeten eronder. Die attitude heb ik van haar. Ik kom er nu pas achter dat ik zo op mama lijk.”

Geen zeur blijven

Het overlijden van Marina heeft haar harder gemaakt, denkt Antje. “Ik ben weer eens met mijn neus op de feiten gedrukt: het leven is gewoon zwaar. En je kunt er niets aan doen. Maar je moet geen zeur blijven. Ik vind het fijn zelf te bepalen hoe ik met dit verdriet omga. Elke dag brand ik een kaarsje voor Marina, ik ga geregeld naar haar graf, ik zorg voor de kinderen en ik mis haar elke dag. Ook dit jaar heb ik mijn verjaardag niet gevierd, net als vorig jaar. Ik moest zo huilen, ik miste haar zo. Dan ga ik niet vrolijk doen voor andere mensen als ik me zo niet voel. Als kind en jonge vrouw zag ik alles door een heel grote roze bril,” zegt ze dan. “Ik zag het leven rooskleurig, was open en blij. Door al dat verdriet is het minder geworden. Ik heb geleerd dat ik zelf verantwoordelijk ben voor mijn geluk en niet afhankelijk moet zijn van een ander. Ik moet gewoon mijn eigen leven op de rit hebben; mijn huis, mijn kind, mijn vriendinnen. En als er dan

een man bij komt, is dat een leuke toevoeging. Maar zonder hem ben ik ook gelukkig. Dat is wat ik heb geleerd. Ik heb nu zes jaar een fantastische relatie, maar daarvoor was ik ook gelukkig. Ik weet dat geluk in jezelf zit. Ik weet nog dat mijn vader overleed en ik net gescheiden was en daar met een klein kind zat. Ik ervoer zó’n geluksgevoel. Ik vond dat zo raar. Ik belde Pientje op en vertelde haar dat: ‘Hoe kan dat nou? Want ik heb helemaal niets.’

‘Dat komt omdat het geluk in jezelf zit,’ zei ze. Dat was zo’n eyeopener voor mij. Natuurlijk is het fijn om in een mooie auto te rijden of een mooi huis te hebben. Ik houd van mooie kleding, heb een kast vol mooie schoenen – ik ben een echte vrouw. Maar daar hangt mijn geluk niet van af. Geluk is voor mij op een podium staan en succes hebben. Maar vooral: lekker thuis zijn met mijn vriend en Romy. Dat veilige gevoel, dat is écht geluk.”

Haar dochter lijkt veel op haar. “Altijd chaotisch, altijd alles kwijt, altijd de sleutel vergeten. Op school vindt ze het leuker om met de meiden te kletsen dan te leren. Dat herken ik. Ze is alleen wat rustiger. Dat zal wel door haar Portugese vader komen; bij hem was het altijd ‘*mañana, mañana*’, haha.”

Over een paar jaar gaat Romy het huis uit. “Dan ga ik heel eenzaam worden. Ze wil straks op kamers met vriendinnen. Ze heeft al geroepen: ‘Ik wil graag een jaartje stewardess zijn en de wereld zien.’ Ik werd helemaal gek. Maar als ze dat graag wil, moet ze het gewoon doen. Het hoort erbij. Ik zal me weer aanpassen. Ik hoop dat ze niet in zeven sloten tegelijk loopt, maar ik denk dat ik haar goed heb opgevoed. Ze weet dat niet iedereen kan vertrouwen en goed moet blijven nadenken. Ik heb een beetje dat angstbeeld van Natalee Holloway voor me. Wat die allemaal als 18-jarige op Aruba deed! Maar ja, dat doen meiden van die leeftijd. Als ze niet met die Joran van der Sloot naar het strand was gedaan, maar gewoon naar huis, had ze nu nog geleefd. Maar ik denk dan ook meteen aan mijn zus: die zat gewoon rustig thuis en viel opeens dood neer. Je moet niet doorslaan in je angst.”

interview: bram de graaf. fotografie: hester doove. visagie: yolanda

Ultieme zomerplaat?

“Als tiener *Wake me up before you go go* van Wham!.

Daar werd ik zó vrolijk van. Tegenwoordig ben ik een grote fan van *Bløf*. Hun plaat *Umoja* vind ik geweldig. Die zal me altijd doen terugdenken aan de zomer van 2006.”

De zomers van je jeugd?

“Elke zomer gingen we zes weken met de caravan naar Zuid-Europa; Spanje, Frankrijk, Italië, Joegoslavië. Mijn ouders met vier kinderen achterin; ik zou er gek van worden. Onderweg overnachtten we op parkeerplaatsen langs de snelweg en dat geluid van voorbijzovende auto’s vond ik heerlijk. We trokken van camping naar camping. We waren geen familie voor musea en zo, we gingen lekker naar het zwembad of het strand. Vaak ging er meer familie mee en dan stonden alle caravans in een rondje bij elkaar. Met z’n allen barbecueën; dat was ontzettend gezellig. Niets was een probleem. Ik trok vooral met mijn zus op. ‘s Ochtends samen stokbrood halen, samen rollerskaten.”

Ideale zomerbestemming?

“De Algarve, Portugal. Vanwege de leuke, lieve mensen en het heerlijke eten. En de lucht is er heel schoon. Ik ben allergisch, maar als ik daar ben heb ik nergens last van.”